

Тая цѣль била достигната и увѣнчана съ въздигането на отечеството ни върху жертвеника на майка Русия, героитѣ на която вече громко отстояваха правото на свободата за насъ, тѣхнитѣ братя — българитѣ. Вsrѣдъ потоци пролѣта кръвъ възникваше се нова възродена България.... Самъ Царьтъ идеше въ България, за да се намира посрѣдъ своитѣ богатири на „полѣ брани“ за нашата мила България.... Какво дълбоко нравствено значение имаше тая тържествена минута! Царьтъ идеше да сподѣли лично участието, трудноститѣ, лишенията въ военнo врѣме, скърби и радости съ своя великъ народъ! Трудно е човѣку да си прѣдстави, колко бѣше великъ възторгътъ посрѣдъ войската и посрѣдъ народа заради бждещия независимъ свободенъ животъ! На 21 май 77 г., Царьтъ-Освободителъ потегли отъ прѣстолния си градъ, съпроводенъ отъ наслѣдника, великия князь Александъръ Александровичъ и великия князь Сергей Александровичъ — царствени синове, за дѣйствующата армия, а послѣ и за България.... Цѣлия пжть билъ зрѣлище отъ триумфъ. Въ Браила и Пloeцъ — обсипанъ съ цвѣта, посрѣдъ възторжения викъ на грѣмогласно „ура!“ Тукъ, въ Пloeцъ, Царьтъ е билъ привѣтствуванъ отъ страна на гражданитѣ съ слѣднитѣ звучни слова:

„Ваше Императорско Величество!

„Нашиятъ градъ счита себе си най-щастливъ отъ всички градове на Ромѣния, ибо на провидѣнието било угодно да го ошастливи съ Вашето посѣщение. Ние сме неизмѣримо щастливи, че имаме величайшата честь да поздравимъ Ваше Императорско Величество, посрѣдъ ромѣнския народъ, който Ви е толкова прѣданъ. И когато виждаме, че на побѣдоноснитѣ Ваши